

πού βγαίνει από τὰ πράματα, από τὴν ἱστορία, από τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴν τέχνη, ένας ένας, σιγά σιγά κρυφά, λυγίζονται, κουνιούνται καὶ σὺν τῷ χρόνῳ. Μία θέση πού τοὺς περιμένει, μιὰ κοινωνικὴ ἐπιτυχία, ἕνα ἀνέδασμα ψηλότερα τοὺς θαμπώνει, τοὺς λωλαίνει καὶ τοὺς φέρνει στὸ σημείον ὃ ἀποκηρύχουν με «ἔμεσο» τρόπο τὶς ἰδέες τους. Αὐτοὶ δὲν εἶναι τῶν ἄκρων, λένε. Βεβαίως ποῖός δὲν ἀναγνωρίζει πὼς πολλὰ πράματα κακῶς ἔχουν. Νὰ διορθωθοῦν σιγά σιγά, με τρόπο, με πολιτικὴ! Ἡ τέτοια τους σκέψη τοὺς κάνει νὰ πιστεύουν γιὰ σωστὰ τὰ διάφορα καμώματά τους, τὶς υποχώρησεις, τὶς ἀποκλήρυξεις, καὶ τοὺς φέρνει μονούχους πιά στὸ δρόμον τοῦ σωθισμοῦ. Ἔτσι ἀναγκαστικὰ γίνονται ἴδιοι τοὺς οἱ ἐπιτήδευοι, πού νοιώθουν τὴν κουταμάρα τοῦ κοσμάκη, πού φανερώνονται στὴν κοινωνία σὰν ἄντρες με νέες ἰδέες, ἀόριστοι πάντα καὶ ἀσυστηματοποίητοι γιὰ τὸ φόβον τῶν Ἰουδαίων, κοιτάζουσι νὰ περάσουνε γιὰ ἥρωες, φέρνοντας τὶς πράξεις πού ἀποδείχνουσι ἴσια ἴσια τὴ δειλία, τὸ φόβον καὶ τὴν τρομάρα τους, γιὰ παραδείγματα γενναιοφυχίας καὶ θυσίας στὸ Ἰδανικόν τους! Ἐνα φύσημα φτάνει, μιὰ ὑπόσχεση, ἕνα δόλωμα γιὰ ν' ἀπαρνηθοῦνε δλα τους.

Με τέτοιους χαρακτήρες, με τέτοιους ἀγωνιστάδες, ἔρχεται σήμερα νὰ παλέψῃ ὁ Δημοτικισμὸς τὴν τύφλα τῆς προγονολατρίας καὶ τοῦ σωθισμοῦ.

Ἐνας ὑπουργὸς κηρύχκει τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ τὴν υποχώρησιν γιὰ φυσικὴ ἀρχὴν στὸ δημόσιον βίον μας, δίχως νὰ κἀνῃ καμιὰ ἐντύπωσιν σὲ Βουλὴν καὶ σὲ Τύπον. Φαινόμενα θλιβερότατα γιὰ τὴν κοινωνία μας, γιὰ τὸ Κράτος, γιὰ τὸ ἔθνος, γιὰ τὴ Φυλὴν. Μιὰ φωνὴ διαμαρτυρίας ἄς ἀκουστῇ ἀπὸ τὶς στήλες τοῦ «Νουμά» πού μέσα στὸν ὠκεανὸν τῆς ἀνειλικρινείας καὶ τῶν ψεύτικων χαρακτήρων, τῆς μιχτῆς πολιτικῆς καὶ τῆς μισητῆς γλώσσας, ἀντιπροσωπεύει μόνος τὸν ἴσιον δρόμον, σύμφωνα με τὰ παραδείγματα τοῦ μεγάλου Δασκάλου του, πού οἱ κάθε λογῆς στενοκέφαλοι ἀναμορφωτάδες τοῦ σήμερα, εἶναι ἀδύνατο νὰ νοιώσουν τὴ σημασίαν πού ἔχει τὸ πλάτος τῆς διδασκαλίας του, ἔπως ξεπήδησε ἀπὸ τὸ μεγαλήγορον «Ταξίδι» καὶ ἔξαπλώθηκε σὲ ἔλο τὸ ἔργον τῆς ζωῆς του.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

Ὁ λαὸς μας ἀνόητος δὲν εἶναι. Κόφτει καὶ κόφτει ὁ νοῦς του. Ἄμα τοῦ δείξης τὸ καλόν, θὰ τάγαπήσῃ, δὲ γίνεταί. Λοιπὸν ἔμεῖς νὰ τοῦ δώσουμε βιβλία, ἔργα νὰ τοῦ δώσουμε μεῖς, πού νὰ διῆ, πού νὰ καταλάβῃ τί ἀξίζει, κ' ἔτσι νὰ μὴν τρέχουνε νὰ παίρουνε ἢ νὰ κλέβουνε ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ, ἔθνος νὰ φανοῦνε ἀληθινόν, νὰ ξεπεράσουνε τὰλλα τὰ ἔθνη.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΜΟΡΙΑ. - ΜΟΡΙΑΒΙΕΣ ΑΠΟ ΕΙΣ ΤΑΞΙΔΙ. *

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Μέσα στὸ τραῖνον ἀλλάξαμε γνώμη. Ἄντι στὸν Πύργον, νὰ τραβήξουμε ἴσια στὴν Ὀλυμπία. Ξεκουραζόμεστε τὴ νύχταν καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ δειλινόν, πηγαίνουμε στὸν Πύργον. Ὁ ἔδηγός τοῦ τραῖνου μᾶς τὸ σβούλεψε καὶ τὸν ἀκούσαμε.

Πέντε περίπου ὥρες ταξίδι ἀπὸ τὴν Πάτρα στὴν Ὀλυμπία καὶ οὔτε τὶς κατάλαβα. Σὰ νερὸν κυλήσανε. Μιλοῦσε ὁ κ. Πάλλης, καὶ μιλοῦσε γιὰ χίλια δυὸ πράματα. Ἐδειχνε πὼς ἤθελε νὰ μοῦ πει πολλά. Πληροφορίες νὰ μοῦ ζητήσῃ, σπουδὴς νὰ μοῦ δώσῃ, νὰ συζητήσῃ μαζί μου γιὰ λογιῆς ζητήματα πολιτικά, κοινωνικά, φιλολογικά, γιὰ ἕτι ζήτημα μᾶς συγκίνησε καὶ θὰ μᾶς συγκινεῖ. Ἡ κουβέντα τοῦ σοβαρῆ, γιομάτη, καλοδεμένη. Λέξη περιττὴ καμιὰ. Ὅπως καὶ στὰ ἔργα του. Τὶς πολύλογες κουβέντες τὶς λέει *ρητορείες*. «Πάλι τὶς ρητορείες ἀρχίνησε», εἶναι φράση πού τὴ συχνοῦσι Ἡ φράση τοῦ καθάρια δημοτικῆ. Ὅχι σὰν καὶ μᾶς πού ζοῦμε δῶ καὶ μῆχθουμε σὰν παλαιοὶ κἀ λέξεις καθαρευουσιάνικες καὶ ξένες. Τὸ παρατήρησα καὶ σ' ἄλλους, μὰ περισσότερο στὸν κ. Πάλλη. Οἱ δικοὶ μας πού ζοῦνε ἔξω, καὶ μάλιστα σὲ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ κέντρα, μιλάνε πιδ ρωμαϊκὰ ἀπὸ μᾶς. Δὲν μπασταρδεύουν τὴν κουβένταν τους.

Ἡ κουβέντα τοῦ σοφῆ, σοβαρῆ μὰ κ' εὐχάριστη. Ὅχι μονότονη. Κάθε ἄλλο. Διασκεδαστικῆ. Ὅπως δὲν τοῦ ἀρέσουν τᾶρθρα τὰ μακριά, ἔτσι δὲν τοῦ ἀρέσουν κ' οἱ μακριές οἱ κουβέντες. Ἡ μανία του τὸ σύντομον, τὸ ζουμερό, τὸ ἐπιγραμματικόν. Κάθε θέμα τὸ ἀγγίζει θαρρεῖς μ' ἐπιγραμματικὴ συντομία καὶ δύναμη. Με δυὸ λόγια μπαίνει στὴν οὐσία του καὶ μ' ἄλλα δυὸ λόγια φτάνει στὸ συμπέρασμα του. Νά, καὶ παράδειγμα. Μιλούσαμε γιὰ τοὺς μιχτούς, γιὰ τοὺς μισόγλωσσους. Ψυχαριστῆς ἐγὼ ἴσαμε τὸ μέδουλι, ὑποστήριξα πὼς βλάπτουν τὸν ἀγῶνα, πὼς τὸν κωλώνουνε, πὼς δημιουργοῦσι ἀθρώπους ἀχαρακτήριστους, ἀκαμάτηδες, ἀνειλικρινεῖς. Πρέπει νὰν τοὺς χτυπήσουμε, τοῦ εἶπα.

— Καλύτερα, μοῦ παρατήρησε, νὰν τοὺς ἔχουμε μαζί μας. Πολεμᾶνε καὶ αὐτοὶ τὸν ὀχτρὸν τὸν κοινόν.

(*) Κοίταξε περασμένο φύλλον τοῦ «Νουμά».

Ρήχνουν κι αυτοί πέτρες καταπάνου του όταν έμεις τόν πολεμάμε με ντουφέκια και με κανόνια.

— Καμιά φορά όμως τις πέτρες τις ρήχνουνε και καταπάνου μας !..

— Δέν έχεις δίκιο, παιδί μου !

‘Ο τόνος τής φωνής του στο «Δέν έχεις δίκιο», με έπεισε πώς άδικο θάχανα τά λόγια μου. Είχε σκηματισμένη τή γνώμη του πιά και τίποτα δέ θά τοῦ τήν άλλαζε. Πολιτική παίζουσαν αυτοί με τὸ ζήτημα, πολιτική και μεῖς με δαύτους. Έτσι μᾶς σφύρνει.

— Τί τὰ θές, μοῦ εἶπε ὕστερ' ἀπό λίγο. Οἱ μισόγλωσσοι οὔτε τέχνη θά καταφέρουν ποτέ, οὔτε ζωή. Κακὸ δικό τους κάνουνε. Άτεχνοί και ψόφιοι θά περάσουνε.

Τὸ βράδι στοῦ ξενοδοχείου τής ἀρχαίας Ὀλυμπίας, γράφοντας σὲ κάπιο φιλικό μου πρόσωπο στήν Πάτρα, τοῦ συνόψιζα τὸ σιδηροδρομικό μας ταξίδι με δύο λέξεις: «Μάθημα ἐγκυκλοπαιδικό».

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

— Θά πάμε στοῦ Μουσείου ; τονὲ ρώτησα τὸ πρωτὸ στήν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου πού πύναμε τὸ γάλα μας.

— Χμ ! Θάνεθοῦμε πρώτα στοῦ Κρόνιο. Κοίταξε τί ἔμορφο πούναι ! Κοίταξε τὸ Ρουφιό !... Ὁστόσο θά περάσουμε κι ἀπὸ τὸν κ. Ἑρμῆ νάν τάφισουμε τή χάρτα μας !... Οἱ ἀρχαιοφίλοι δὲ μ'ἐνδιαφέρουν. Τὸ ἐναντίο, με θυμώνουνε, γιατί συλλογίζουμι τί εἶχαμε και τί ἀφίσαμε νά καταστραφεῖ. Δέν εἴμαστε ποτές ἀρετὰ ἄντρες νάν τὸ ὑπερασπιστοῦμε...

Και τοὺς ἀρχαίους δὲ δὲν τοὺς ἔχει και σὲ τόση ὑπέληψη. Μεγάλα πράματα δὲν εἰγνύσαν κι αὐτοὶ οἱ μακαρίτες. Σὴν και μᾶς. Μπορεῖ και χειρότεροι. Ένας μεγάλος τεχνίτης, ένας μεγάλος συγγραφέας και ποιητής, σταθμὸς ἀξιοθάμαστος στή ζωὴ ἐνὸς ἔθνους. Πολυκαλά. Μιά κορυφή, νά ποῦμε. Μὰ δὲν πρέπει νά βλέπουμε μόνο τις κορυφές. Πρέπει νά ξετάζουμε και τὸ σύνολο, τή συμπερικυκλωσιὰ αὐτηνῆς τής κορυφῆς. Και ἡ ἱστορία μᾶς διδάχνει πὺς καθὼς και μεῖς, χανόντουσαν και κείνοι στὰ κομματικά, στὰ προσωπικά, σφαιροντολόγοι και μικρόχαροι, Ρωμαῖοί πάντα.

— Ἀπὸ τήν ἐποχὴ μας οἱ κατοπινοί, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα δυὸ αἰῶνες, τις κορυφές θά δοῦνε, ἕναν Ψυχάρη λ. χ., ἕναν Παλαμά... Μὰ ἐσύ, ὁ σημερινός, κοίταξε ἐλόγουρά σου και πὲς μου ἂν τὸ ἔθνος τὸ σημερινό, τὸ σύνολο νά ποῦμε, στέκεται στὸ ἴδιο

ψυχικό και πνευματικό ἐπίπεδο τοῦ Παλαμά.

Φυσικά. Ἄν ἔδγαλε ἡ ἀρχαιότητα ἕνα Σωκράτη, μὴν ξεχνάμε πὺς οἱ συγκαιρινοί του τονὲ φαρμακώσανε και μὴν ξεχνάμε ἀκόμα πὺς ὁ Ἄριστειδης, γιατί εἶτανε δίκαιος, ἐξορίστηκε. Εἶχε σωρὸ Πατισουράκουσ και ἡ ἀρχαιότητα.

ΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ (*)

Καταχάρηκε σὴν ἔμαθε, τή νύχτα κιάλας, μόλις ἀράξαμε στοῦ ξενοδοχείου, πὺς ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες θάρχόντουσαν τρακόσοι δημοδασκάλοι στήν Ὀλυμπία.

— Πρέπει νά βρεθοῦμε και μεῖς ἐδῶ κείνη τή μέρα. Φαντάσου ἔμεις ἀνάμεσα σὲ τρακόσους δασκάλους ! Μὰ θᾶναι τὸ ὁμορφότερο ἔργο τής ζωῆς μου αὐτό !

Κι ἀμέσως παράγγειλε στὸν ξενοδόχο νά μᾶς κρατήσκει δυὸ κάμαρες γιὰ κείνη τή μέρα.

— Νά σοῦ τις πλερώσω μάλιστα κι ἀπὸ τώρα, τοῦ εἶπε.

— Πρέπει νά τοὺς κάνω ἐπίγραμμα. Ὁ τριακόσοι ἐν Ὀλυμπία. «Ὁ ξεῖν', ἀγγέλλειν Μιστριώτη...» Ἐάν τὸ γράψω και τοῦ Ἑφταλιώτη νά χαρεῖ... Ένα δυὸ βαρέλια κρασί τοὺς τὰ κερνύσα. Σῶνει νάν τὸ δεχόντουσαν. Γιὰ συλλογήσου το νά δεῖς μεθησμένους τρακόσους δασκάλους !

Και γελοῦσε και χαιρότανε κι ἔλο ἔλεγε :

— Πρέπει νάν τοὺς τὸ σκαρώσω ἀπὸ τώρα τὸ ἐπίγραμμα. Νάν τῶχουμε ἔτοιμο στήν ὥρα του.

Και τὸ σκάρωσε. Στὸ τραῖνο, ἔταν πηγαίναμε ἀπὸ τὸ Λιοντάρι στήν Τριπολιτσά, τῶγραψε με μολύδι στοῦ περιθώριο μιανῆς Καλαματιανῆς φημερίδας πὺς βρέθηκε στήν τσέπη του και μοῦ τῶδωσε χαμογελώντας :

— Νά, τὸ ἐπίγραμμα γιὰ τοὺς τρακόσους !

Τὸ τραῖνο κουνιότανε, τὸ μολύδι δὲν ἔγραφε καλὰ κ' ἔτσι δὲν μπόρεσα και νάν τὸ καλοδιαβάσω. Εἶπε νάν τὸ ξεσηκώσκει με μελάνι στήν Τριπολιτσά, μὰ τὸ ξέχασε. Ἄξιζε ὡστόσο νά δημοσιευτεῖ καμιά μέρα.

(*) Κοίταξε και σελίδα 451 (Οἱ δασκάλοι στήν Ὀλυμπία — Ἡ γνώμη τοῦ κ. Πάλλη) και σελίδα 465 (Ὁ κ. Πάλλησ στήν Ὀλυμπία).

ΑΓΛΩΣΣΟΙ

Στὸ Κρόνιο ἀνεβήκαμε σκαρφαλωτά. Ὅχι ἀπὸ τὸ δρομάκι ποὺ ἀνεβαίνει ἕλος ὁ κόσμος. Ὁ κ. Πάλλης δὲν ἀγαπάει τὴν «πεπατημένην». Θέλει δικούς του δρόμους πάντα νάνοιγει, δυσκολανέβατους. Κ' ἔτσι εἶδαμε καὶ πάθαμε νὰ φτάσουμε στὴν κορυφή! Ὡστόσο φτάσαμε. Δυὸ τρεῖς φορές κιντύνεψε νὰ πέσει.

— Στὴν ὀργή, κόντεψα νὰ πέσω καὶ θάσπαζε ἡ μηχανή μου!

Γιατὶ κρατοῦσε πάντα μαζί του καὶ μιὰ φίνα φωτογραφικὴ μηχανούλα· αὐτὴ ἔτρεμε μὴν τοῦ σπάσει. Ἄν ἔπεφτε καὶ σακατεθότανε, πεντάρα δὲν ἔδινε.

— Πῶς τὸ λένε αὐτὸ τὸ βουνό, κερά; ρώτησε μιὰ χωριατοπούλα σὰ ζυγώναμε στὸ Κρόνιο.

— Κρόνιο!

— Μὰ ἔτσι τὸ λές ἐσύ; Κρόνιο; Ἔτσι τὸ λεγε ἡ μάνα σου, ὁ παππούς σου, οἱ χωριανοί σου;

— Νά, τὸ λένε καὶ Καταρράχι!

— Ἄ, γειά σου! Καταρράχι, βέβαια!

Ἔπειτα κατεβήκαμε καὶ στὸ χωριό. Νὰ δοῦμε καὶ τοὺς χωριανούς. Τὸν κ. Ἐρμῆ τὸν ἀφίσαμε γιὰ τὸ γυρισμό.

— Πρῶτα τοὺς ζωντανούς, μούλεγε, καὶ ὕστερα τοὺς μαρμαρένιους!

Μπήκαμε σ' ἓνα μαγαζάκι. Μᾶς τριγυρίσανε μερικοὶ χωριάτες. Μᾶς κοιτάζανε μὲ περιέργεια. Ὁ κ. Πάλλης τοὺς κέρασε. Ἄν ἔχι περηγητές, σίγουρα ὁμοῦ ὑποψήφιοι θάμαστε, ἀφοῦ κιόλας κερνούσαμε. Ἄνοιξαμε κουβέντα μαζί τους. Ὁ κ. Πάλλης τοὺς ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τὴ σταφίδα. Μιλοῦσανε ἕλοι, μὰ ὁ μπακάλης κυριαρχοῦσε. Ἄμα μιλοῦσε αὐτός, οἱ ἄλλοι σωπαίνανε. Καὶ τᾶλεγε «περὶ διὰ γραμμάτων» ὁ θεομπαίχτης.

— Οἱ νόμοι τῆς σταφίδος δὲν ἐφαρμόζονται!

Σὰ βγήκαμε ἀπὸ τὸ μπακάλικό, ὁ κ. Πάλλης θυμήθηκε τὸ σταφιδὸς καὶ τὸ ἐφαρμόζονται καὶ μοῦ εἶπε ἔχι περιγελαστά, μὰ σοβαρὰ καὶ λυπημένα·

— Οἱ δασκάλοι σηκώνουν τὴ γλώσσα ἀπὸ τὸ λαὸ καὶ δὲν τοῦ δίνουν ἄλλη. Τὸν ἀφίνουνε δίχως γλώσσα, ἄγλωσσο.

Τὸ λυπητερὸ αὐτὸ φαινόμενο τὸ παρατηρήσαμε καὶ ἄλλοῦ. Ἄπειρα τέτια σημειώσαμε. Γιωματό τὸ ταξιδιώτικο καρνεδάκι μου. Στὸν Πύργο τὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου, σὰν τὸ ρωτήσαμε τί θὰ φάμε, μᾶς εἶπε:

— Ὁ κατάλογος τῶν φαγητῶν εἶναι πολυαρκής!...

Κάτου στὸ σιδεροδρομικὸ σταθμό, ποὺ τὸ τραῖνο ἀργοῦσε ναρθεῖ ἀπὸ τὴν Πάτρα, ἀκούσαμε τὸ περίφημο: «Τὸ τραῖνο καταστερεῖ» = καθυστερεῖ.

Στὴ Σπάρτη, ὁ κ. Πάλλης ἀκούσε ἀπὸ τὸ μπαρμπέρη τὸ «Καθυστεροῦμεν συγκοινωνίαν» = μένουμε πίσω στὸ ζήτημα τῆς συγκοινωνίας.

Στὸ Λιοντάρι ἀκούσαμε ἀπὸ τὸν κ. Ἐρωτα (ἕναν κύριο δηλ. ποὺ θὰν τονὲ γνωρίσουμε παρακάτου καλύτερα) τὴ «στενοκεφαλία».

Στὴν Τριπολιτσά τὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου μᾶς μίλησε γιὰ τοὺς «περηγητόρους». Κι ἄλλα τέτια ποὺ μᾶς πείσανε πὼς ἡ καθαρεύουσα εἶναι ἡ φ(θ)ισικὴ γλώσσα τοῦ Ρωμοῦ.

Ἀλήθεια, κ. Χατζηδάκη, γιὰ νὰ μὴν τὸ ξεχάσω, στὸ Λιοντάρι, κάτου στὸ σταθμό, ὁ γεροκαφετζῆς μᾶς παίνεψε πολὺ τίς γάλισές του. Ἄν εἶχε κι ὄνισες θὰ μᾶς μιλοῦσε καὶ γιὰ δαῦτες.

— Εἶναι τετράπαχες οἱ γάλισές μου!

(Ἄκολουθεῖ)

T.

ΚΥΡΙΕ ΛΑΓΟΠΑΤΗ, ΓΙΝΕΣΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ ΤΟΥ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ.

Δὲ φταίει πιά ὁ Μιστριώτης, δὲ φταίει ὁ Πατσουράκος, δὲ φταίει ὅσοι βρίζουν καὶ συκοφαντοῦνε τοὺς δημοτικιστάδες ἀδιάντροπα. Ὑδριστῆς καὶ συκοφάντης σήμερα εἶναι ἡ Κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ. Καὶ εἶσαι εἰσηγητῆς αὐτηνῆς τῆς ἐπιτροπῆς, κ. Λαγοπάτη, καὶ μὲ τὴν ἐγκληματικὴν σιωπὴν σου γίνεσαι συνένοχος τοῦ Μιστριώτη, γίνεσαι συνένοχος τοῦ κάθε συκοφάντη καὶ ὑδριστῆ. Εἶσαι ὁ ἠθικὸς ἐργάτης, ἐσὺ καὶ ἡ Κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ, τοῦ δ,τι ἐγινε προχτές, τὴν Πέμτη, στὰ λαϊκὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς. Ἴσως γίνουνη καὶ χειρότερα, ἴσως χυθεῖ καὶ αἷμα, καθὼς φοβέρισε κι ὁ κ. Βάρνης. Καὶ γιὰ τὸ αἷμα ἐσὺ θὰ εὐπύνεσαι.

Ἐμεῖς εἶπαμε καὶ λαλήσαμε καὶ νίδουμε τὰ χέρια μας πιά. Δὲν ἔχουμε καμιὰ διάθεση, καὶ δὲν εἶναι καθέλου εὐχάριστη δουλιὰ γιὰ μᾶς, νὰ σοῦ θυμίζουμε κάθε μέρα τὸ χρέος σου. Καιρὸς νὰ τὴν πάρει πιά πάνου της αὐτῆ τῆ δουλιὰ ἡ συνειδησή σου. Ἐλπίζουμε νὰ μὴν κοιμάται κι αὐτὴ. Ἐλπίζουμε πὼς κάθε φορὰ ποὺ θὰ μπαίνεις στὴ Βουλὴ θὰ σοῦ θυμίζει τὸ χρέος σου καὶ θὰ σοῦ βροντοφωνάζει.

— Κύριε Λαγοπάτη, δὲν εἶναι τίμια ἢ συμπεριφορὰ σου. Κύριε Λαγοπάτη, στ' ὄνομα τῆς Δικαιοσύνης, φανέρωσε τί ἀνακάλυψε ἡ Ἐπιτροπὴ!